

במדינה

דת

המתים

החיים

והכבוד

איך היתה נראית מדינת ישראל לו שלטו בה קנאיהות? זאת אפשר היה ללמוד, השבוע, מהפגנת המונים שנערכה ביום שלישי בערב ברחבת היכל התרבות. כנחילי ארבה זרמו לבושיהשחורים לרחבה, משעה מוקדמת. כרוזת גדולות שינישאו בידי הדתיים תבעו, בשם המתים, כבוד בדרך אל הקבר. על בימת הכבוד נאם הרב מיישבת פוניביץ.

ישראל היא המדינה הראשונה במעלה בכמות ניתוחי המתים. טען הרב, בהסתמך כו על מחקרו של מרצה לפסיכולוגיה אמריקאית, הפרופסור מנדלסון מאוניברסיטת רודג'ס — שאינו רופא, אבל דיבר, אף הוא, בכנס כיור הוועד להגנת כבוד האדם.

ההוכחה המדעית? מדינת ישראל מקבלת יותר תרומות מקרנות מדע אמריקאיות מכל מדינה אחרת. בניסויים המדעיים משתמשים בגופות מתים. מסקנה: ישראל משתמשת ביותר גופות מכל מדינה אחרת, לעריכת ניתוחי-מתים.

"רק על התולים!" לא פחות מדעת היתה הטענה המופרכת השנייה: שיחקירות רפואיות אפשר להגיע לממצאים מעודכנים בעזרת ניתוחים על חולדות וחתולים בלבד — ללא כל צורך בגופות אדם. בהתקפה שלוחת-רסן וחסרת-מעצורים נגד מנהל בית-החולים הממשלתי תל-השומר, הפרופסור שיבא ונגד הפרופסור אולריך מיחיפה, אוחז כינה "נאצי" — יצא הרב כהנמן המזוקן.

בין הקהל הסתובבו מקשקשיקופסאות שאספו נבוכות. הדתיים אמרו תהילים בציבור. סגן-יוצב אריה איבצן, מפקד הנפה הצפונית של משטרת-ישראל, הסתובב בין הקהל.

אלמלא לבשו הדתיים תלבושת יהודית מסורתית, אפשר היה לחשוב שהאירוע מתחולל בספרד הקתולית-החשוכה, בימי הפסחא.

סיכם אחד הדתיים הקנאים ביותר, אשר השתתף בהפגנה ושניכנס להיכוח עם כתב העולם הזה:

"אין דבר. אנחנו עדיין בשלב של שקט ושל שמיעה למסטר. אבל עוד יהיה שמח, בעתיד."

ארץ-ישראל

הפגנת-כוח

נשית

עימות מוזר בין הגברים לבין הנשים של שבט, שהזכיר את האגדה היוונית של מרד הנשים בהנהגת ליויסטרטה, התקיים השבוע בשכם.

זה קרה, כאשר מאתיים נשים ערביות, סטודנטיות ומורות, רעיות, בנות ואמהות הנכבדים של העיר התארגנו להפגנה חסאית, מאורגנת היטב מראש, שצעדה פתע ברחובות מיבצר הלאומיות הפלסטינית בגדה המערבית.

הזריות-כיפוי של "העולם הזה" היתה במקום, בעת ההפגנה. וזה אשר אירע:

בשעה שמונה בבוקר היתה התנועה ב"שכם סגורה מן הרגיל. ביחוד היתה מוגדרת שת תנועה של נשים, בפאסו אורוז'י בק, בכיכר-העיר המרכזית.

מרגע לרגע גבר מספר הנשים שהסתובבו בו באספת-מעשה, בצורה בלתי-אופיינית לנשים ערביות. לבסוף, בשעה שמונה ו-10, שלוש, הגיע מספרן לכחמישים.

בשמונה 35 הוציאה מישיבה סיסמה מצוירת מארנקה והרימה אותה בתנועה החלטית. מאחריה ומסביבה התלכדו כל החמישים, עם סיסמות אחרות. הן יצאו לרחוב אל-ראשיד — בהפגנת-כוח נשית בלתי-חוקית.

"אנו חצי העיר!" כשהצועדות עוברות ברחוב, הצטרפו אליהן עוד ועוד (המשך בעמוד 24)

שתי חתונות ביריה אחת!

שחקנים האידיים שעלו לארץ מארה"ב.

למרות הפרשיה-גיל בין מייק ל-עידית, נמשך הרומן שלהם, בניגוד לכל הנבואות, שלוש שנים.

היה עליהם לעמוד בפני כמה מיכשולים. כאזרח אמריקאי, הגיע מייק לגיל-גיוס, והיה צריך להתייצב לשירות צבאי — בעיצומה של מלחמת וייט-נאם. היה קיים חשש שי הוא יישלח לויט-נאם — ושאו יאלצו

• עידית מבוגרת ממייק בכחמש שנים.

לה ירה בלה

השניים להיפרד לשנתיים. אבל אחרי ששהה בארצות-הברית חודש שנים אחדים, חזר מייק לארץ, הפך כנף לכוכל. הוא כבר תוכנן את נשואיו לעידית — כאשר צץ מיכשול נוסף בדמות אמו, השחקנית החותיקה ליליאן לוקס, שהודיעה כי היא לא תסכים שמייק ישא את עידית. כל אלה המכירים עד כמה קשור מייק להוריו פסקו: אהבתו לעידית היא אהבה בלתי-אפשרית.

אבל החודש הוכיח להם מייק כי טעו. בעת סיבוב-הופעות בדרום-אמריקה, שם הוא מופיע עם הוריו בהצגת המנייה, שיכנע את אמו — ונשא מייד את עידית לאשה.

באותו חודש עצמו נשא גם יורם לאשה אחת שהכיר בתקופת שהותו בבית-החולים. רק שמואל קרן, בן ה-34, נשאר רווק עד עצם היום הזה.

שתי חתונות נערכו החודש, במרחק אלפי קילומטרים זו מזו. במונטבני דאו, בירת אורוגוואי, נשא השחקן האמריקאי מייק (שני קוני למג) בורשטיין לאשה את דילת-הקרקע לשעבר של אל-על, עידית קרן. ואילו בתל-אביב נשא הנכד יורם רומנובסקי לאשה אחת שטיפלה בו במשך תקופה ממושכת, בבית-החולים. לכאורה — אין כל קשר בין שתי החתונות. למעשה — היוו שתייהן הפיאנד לאחת הטראגדיות המעוצעות ביותר שהתרחשו בי שנים האחרונות בארץ. הן הביאו לסיומה

באל

לוי

של פרשת אהבה ובגידה, שהסתיימה בצורה יוצאת-דופן לגבי ישראל: כשהבעל יורה במאהב-אשתו.

הפרשה אירעה לפני חמש שנים בדיוק. יום אחד פרץ הסרן שמואל קרן לדירתו של הספורטאי יורם רומנובסקי, בחוב ירמיהו 28 בתל-אביב, מצא שם את יורם, אלילן של נערות צפון תל-אביב. יורם היה בדירה בחברת עידית קרן — אשתו של הסרן.

קרן המזועזע, בן עליית הנוער ומניצולי השואה, הסתפק בפעם הזאת בחבטה הגויזה שהשאירה פנס בעינו השמאלית של יורם. כעבור שלושה ימים הופיע שמואל קרן, שוב, בדירת רומנובסקי. הפעם הוא לא סמך על המיקרה, הביא עימו את אשתו עידית — ג'ינג'ית, בת למשפחת עשירים מדרום-א"ס ריקה ודיילת-קרקע באל-על.

עידית קראה ליורם לצאת לחדר-המדרגות, להישבע שם בפני בעלה ששוב לא יוסיף לפגוש אותה. אבל לפני שהספיק יורם לעשות זאת, שלף קרן אקדה, ירה בו ירייה אחת — שפילחה את חוסי-השדירה שלו. יורם נשאר נכה. הסרן שמואל קרן נידון למאסר ממושך, וזכה בחנינה אחרי שריצה שלוש שנות-מאסר בכלא. עידית, שתחילה גילתה גילויי-חרטה וחזרה לבעלה תוך הבטחה להמתין לו עד שישוחרר — קיבלה ממנו גט, במרוצת-השנים.

וכך, בעוד שני הגברים מרותקים — איש-איש במקום אחר — בגלל אהבתם לאותה אשה, יכלה עידית היפה להתחיל את חיה מחושה. היה לה קשה לעשות זאת. בכל מקום בו הלכה, הצביעו עליה בתור "זו שגרמה לאסון".

או יעצו לה יודיה לעזוב את הארץ. אבל עידית, בעלת אומץ-הלב הבלתי-רגיל, החליטה להישאר בארץ. היא לא הסתה רה, הופיעה בכל מפגשי-החברה — בחברתו של גבר שלישי. היה זה מייק בורשטיין, בן משפחת

התחתנה

עם

לה

עידית קרן עם מייק בורשטיין ערב הנשואים